

Title :	ทำปุ๋ยคอกที่ห้องชุมชน (Green & Good Life)
Subject Heading 1 :	
Subject Heading 2 :	
Source :	กรุงเทพธุรกิจ หน้า 9 ฉบับที่ 9715
Date :	วันพฤหัสบดี ที่ 19 มิถุนายน พ.ศ. 2554

● ชยะที่จัดการยาก จะมีวิธีการจัดการอย่างไร
 มีชยะประมาณ 20 เปอร์เซนต์ที่จัดการยาก อย่าง กลองหมบางแห่งขายได้ แต่บางจังหวัดไม่รับซื้อ จะไป บริจาคก็ไม่มีแหล่งรับ ดังนั้นถ้าชุมชนเข้มแข็ง เริ่มจาก แยกชยะอินทรีย์ และชยะรีไซเคิลก่อน จากนั้นตัดแปลง ชยะสร้างมูลค่า ปัญหาการทำสิ่งประดิษฐ์ปัจจุบันคือ ทำแล้วไม่มีตลาด ซึ่งผมก็พยายามคุยกับนักออกแบบ เศรษฐศาสตร์ อย่างการทำถุงจากซองผงซักฟอก แต่ก็ยัง ขาดดีไซน์ อย่างชยะติดเชื้อ ชาวบ้านจัดการเองไม่ได้ ต่างจากเมืองนอกมีเทคโนโลยีดีถึงวัสดุบางอย่างออกไป แต่ระดับหมู่บ้านทำไม่ได้ หรืออิเล็กทรอนิกส์ มีทั้งสาร อันตรายและชิ้นส่วนที่ขายได้ แต่ชยะอิเล็กทรอนิกส์ ที่ขายไม่ได้ ร้านขายของเก่าก็จัดการได้ไม่ใช่อะไร การ เผาสายไฟเพื่อเอาทองแดงโดยไม่ใส่หน้ากากป้องกัน ก็ส่งผลต่อสุขภาพอีก

● ถ้าจะจัดการชยะอย่างเป็นระบบและจริงจังจะ ทำได้ไหม
 ต้องกลับมาที่ร่างกฎหมาย ซึ่งเป็นความหวัง ผม มีไอเดียว่า ชยะอิเล็กทรอนิกส์ที่มีมูลค่าต่ำ สามารถ ตัดแปลงทำอย่างอื่นได้ ยกตัวอย่างชยะคียบอร์ด คน กลุ่มหนึ่งที่ผมอยากทำงานด้วยคือ ดีไซน์เนอร์ เพราะ ชาวบ้านทำเอง ขายไม่ได้ แต่คนกลุ่มนี้สามารถชวยคิด และสร้างมูลค่าได้เยอะ อีกเรื่องผมพยายามหา ผู้สนับสนุนโครงการ โดยรวบรวมชยะอิเล็กทรอนิกส์ จากชุมชน แล้วให้ศิลปินออกแบบ ซึ่งในระยะยาว จะเป็นธุรกิจที่สร้างกำไรให้ชุมชน แต่ในระยะสั้นเป็น ชั้นทดลอง ต้องทำงานกับกลุ่มวิชาการ ดีไซน์เนอร์ และ กลุ่มที่รีไซเคิลอย่างถูกต้อง ส่วนชยะเศษวัสดุก่อสร้าง ก็เป็นปัญหา ถ้าออกแบบดีๆ บางกลุ่มก็อยากได้เศษ วัสดุเหล่านี้ไปถมที่ดิน อีกอย่างถ้าหน่วยงานท้องถิ่น สามารถออกแบบระบบที่สอดคล้องกับกฎหมายแล้ว สนับสนุนให้ชุมชนทำ ก็จะได้เงินไปใช้ ต้องพยายามหา แกนนำในหมู่บ้าน เพื่อให้ครอบคลุมทั้งจังหวัด แต่ใช้ ว่าทุกหมู่บ้านจะทำได้

● ทำอย่างไรให้ระบบมีความยั่งยืน
 สิ่งที่ผมเห็น ก็คือ ถ้าทำระดับเล็กๆ แล้วขยายผลจะ ก่อนข้างยั่งยืน แม้ยังไม่พัฒนาเรื่องการจัดการชยะ แต่ บ้านเรา มีงานรณรงค์และการประกวดค่อนข้างเยอะ และ ยิ่งให้รางวัล มีหลายหมู่บ้านที่ได้รางวัลติดต่อกัน พวกเขา ก็ต้องทำต่อไป หยุดไม่ได้ เพราะเป็นต้นแบบแล้ว เรื่อง ชยะต้องปลูกชุมชนให้มีส่วนร่วม เราทำคนเดียวไม่ได้

● โมเดลการจัดการชยะในประเทศไทยจะเป็น แบบอย่างได้บ้าง
 ส่วนใหญ่คนที่ไปดูงานก็ดูด้านเทคโนโลยี ผมเอง เรียนจบที่สวีเดนเคยไปดูโรงงานไฟฟ้าจากชยะ ซึ่งก็ดูดี แต่ครึ่งหนึ่งของการจัดการชยะไม่ได้เริ่มที่เทคโนโลยี ต้องเริ่มจากความตื่นตัวทางวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม เมื่อก่อน 20 ปีที่แล้ว เกาหลีก็มีการจัดการชยะเยอะ พื้นที่

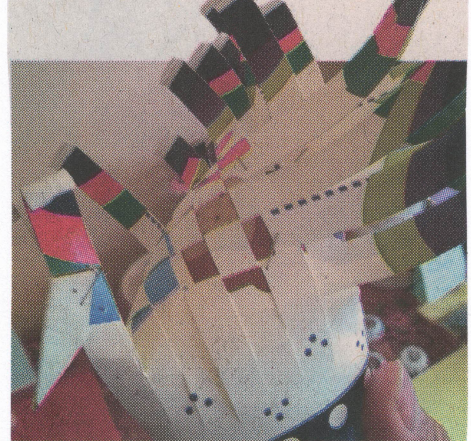
เล็กๆ แต่ประชากรเยอะ พวกเขาจึงเริ่มจากเรื่องกฎหมาย ตอนแรกมีการร้องเรียนจับกุมคนทำผิดเรื่องชยะกว่า หนึ่งล้านคดี

ผมมีโอกาสดูงานเรื่องนี้ที่เกาหลีหกเดือน ผมมี เวลาเดินลัดเลาะตรอก ซอก ซอย เห็นร้านขายของเก่า ในเกาหลี ได้เห็นภาพการแยกกองชยะ ถ้าใครเคยไป เขาแยกกองชยะสวยงาม ซึ่งผมได้เห็นเบื้องหลัง ก่อน ที่คนจะแยกชยะ ตอนกลางคืนจะมีพนักงานเทศบาล ขึ้นกองเรียงให้ก่อน เกาหลีทำเรื่องนี้มาสิบกว่าปี เขาก็ ยังไม่เชื่อว่า ถ้าให้ประชาชนทำเองร้อยเปอร์เซนต์ มัน จะมีระเบียบแบบนี้ เขาจึงต้องมีเทคนิค หรือได้หัวหน้า ลงทุนติดกล้อง แต่ถ้าทำในบ้านเรา คนก็จะอ้างว่า ทำ แบบนี้ก็จับคนทำผิดมาลงโทษไม่ได้ ซึ่งเรื่องแบบนี้ ต้องลงทุน ได้หัวหน้าก็ค่อยๆ แก้ปัญหา เราเอาโมเดลของ เขามาใช้ทั้งหมดไม่ได้ ต้องประยุกต์ใช้โมเดลของเมือง ไทยเองก็มีดีหลายแห่ง ในด้านเทคโนโลยีอาจสู้เมือง นอกไม่ได้ แต่เรื่องการจัดการชยะตั้งแต่ต้นทาง เราไม่ แพ้ใคร อย่าง ตาบล ดอนแก้ว จ.เชียงใหม่ เป็นที่ดูงาน ทั่วประเทศ หรือเทศบาลตาบลเมืองแกลง ระยอง ฯลฯ

● ปัญหาที่เราไม่สามารถทำให้ชยะเหลือเท่ากับศูนย์ คือเรื่องใด
 เราขาดคนให้แรงบันดาลใจ เวลาคุยเรื่องชยะ เรา มักจะคุยเรื่องยากๆ ที่คนต่อต้าน อย่างชยะตกค้างจะทำ อย่งไร ใช้...เรื่องนี้ก็ต้องคุย แต่ก็ต้องมีตัวอย่างกลุ่มที่ จัดการชยะสำเร็จ เพื่อสร้างแรงบันดาลใจ เพราะชุมชน มีพื้นฐานเศรษฐกิจพอเพียงอยู่แล้ว เราทำได้เรื่องนี้

เสวียน ภูมิปัญญาชาวบ้านทำไว้สำหรับทิ้งเศษขยะและ เศษอาหาร เพื่อนำมาทำเป็นปุ๋ย

สิ่งประดิษฐ์จากชยะ